

# Kadril, Een ridder en een meysken jonc

Een ridder en een meiske jong  
Op een rivierke dat zij zaten  
Hoe stille dat het water stond  
Als zij van goede minne spraken  
Waarom dat water stille staat  
Dat en geeft mij geen vremde  
Ik heb zo menig jonge maagd  
Gebracht in groot ellende  
Ik weet nog een zo hoge berg  
Boven alle bergen is hij hoog  
In dale brengen zal ik hem  
Daarom is het dat ik nu poog  
Dat meiske jong en ook nog dom  
Zij was zo zacht, zo lief, zo teder  
Toen zij in haar liefs armen lag  
Toen was de berg te neder  
Toen het meiske geware werd  
Dat zij een kind bleef dragen  
Ging zij voor de ridder staan  
Zij bas hem om genade  
Vergeef mijn schuld, stout ridder fijn  
Ik schonk u mijn schoon jong lijf  
Ik was een goed maagdekijn  
Waar moet ik met uw kindje blijven  
Wel toen haar broeder geware werd  
Dat zij een kind bleef dragen  
Hij ging voor de ridder staan  
Hij bad hem mede te grave  
Gegroet, zei hij, ridder vrij,  
Gij ridder vrij van waarden  
Die met uw kind was begaan  
Die ligt daar dood op de aarde  
Haal speer en schild, het valt mij zwaar,  
Dat ik zo jong moet scheiden  
Ik wil gaan rijden tot bij haar  
Valse boden moet je mijden  
Toen hij op het kerkhof kwam  
Hoorde hij de papen zingen  
Het was door hun droef gezang  
Hij kon zich niet bedwingen  
Hij hief op het trieste kleed  
Hij zag haar klein vingerken roeren  
Ze lachte met haar rode mond  
Toen zij de ridder voelde  
Sta op, sta op, mijn zoete lief  
Gij overschone vrouwe  
Ik zal u nu noch nimmermeer  
Doen zo grote ontrouwe